

De lebstaok (Lammert Braaksma)

Op de grote wiede veenachtige heide,
Dee vroeger de durpen Nörg en Vries scheidde
Leup 'n aole haalfblinde vrouw
Jong, 't was zo kaold en de lucht was zo grauw.

Onder an de kim allennig,
Was de lucht zangn en glennig.
Amets tikkelde wat fiene haogel
Op heide en barken en elzen en gaogel.

Stief onner d'aarm wat bedelwaor
En de tipdoek over 't grieze haor,
Strompelde d'r aole Lebbe langs 't heidepad
Deur en deur kold en deur en deur nat.

Ze wol zo geern wat rusten – maor waor?
Ze veulde zuch zo vrumd – zo raor.
Toe maor – even zitten, an de kaant van 't pad,
Al was 't ook wat vochtig, al was 't ook wat nat.

Zee zat, zee glee om en zunder pien, zunder strieden,
Wör d'aole Lebbe verlöst oet heur lieden.
't Liek wör de aander dag vonn'
deur Starke, de scheper van Nörg en zien honn'
noe wassen die Nörger markegenoten
neet riek – en heel zunig; 't kun heur begroten:
't kisten – 't begraov'n – en eerst al dat haolen.
“wel deksel,” zee 't volk, “moe wij dat betaolen?”

Maor 't was mor een dag of wat zurg
Veur 't volk oet 't kerspel van Nörg
Want Lebbe was vunn', zo zee noe Jan Starke
“nog krek... in de Vreezer marke”

De Vreezer boer'n meuken gien bezwaor
en begreuen de aole Lebbe – maor
er stun veurdan as scheidingsbaok
in 't veld een eekn “Lebbestaok”
en 't kostte de Nörgers, zo is mij verteld
verscheidene bunder best heideveld.